

BRAL

Maandblad

Het Leefmilieu te Brussel

N'HABITE PLUS !

A L'ADRESSE
INDIQUÉE

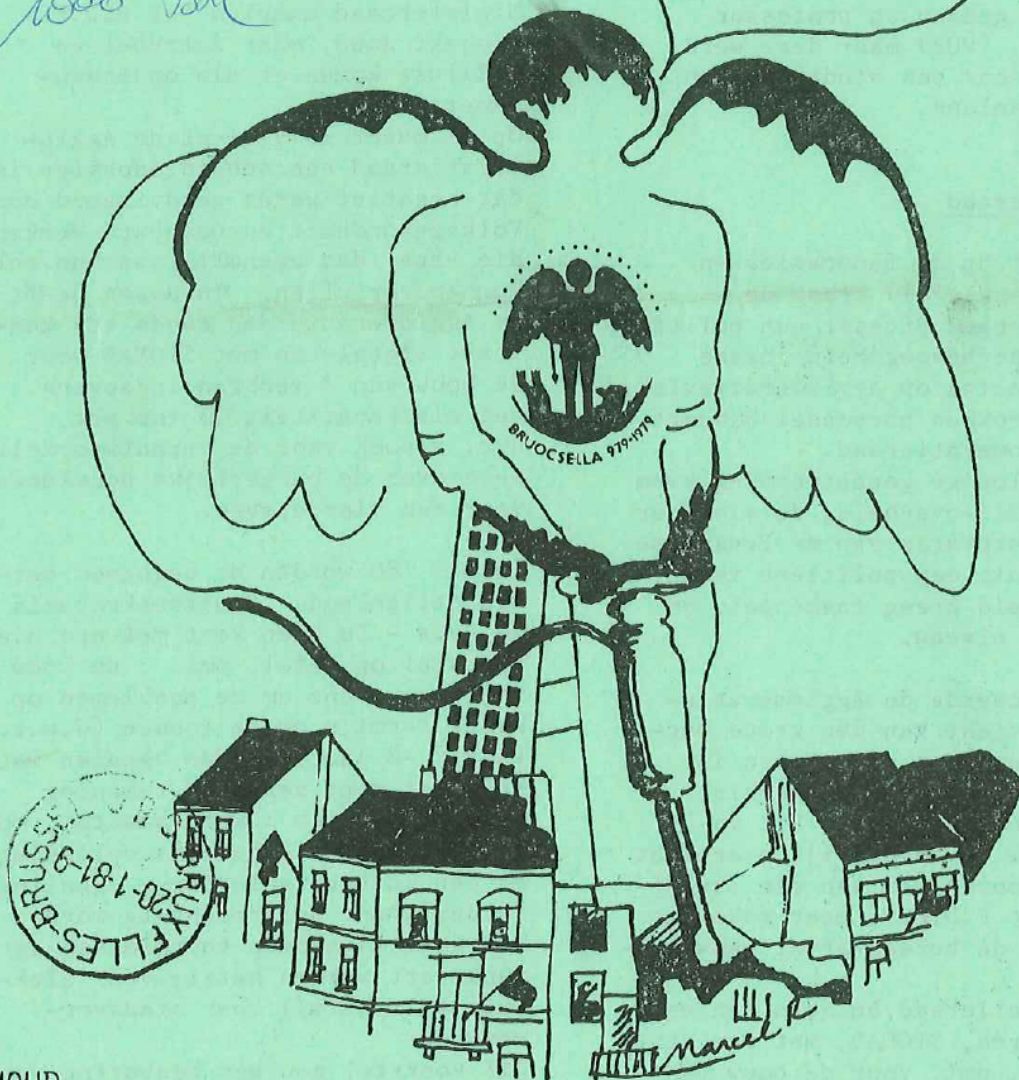
MOONT NIET MEER
OP HET ADRES
GEGEVEN

VERHASSELT Constant
Boulevard Léopold II, 56
1080 BRUXELLES

BESTE
WENSEN

RETOUR
L'ENVOI
EST
A
LA
CHARGE
DE
L'ADRESSE
INDIQUÉE

1000 Bral

08.8

INHOUD

1. Beleidsachtergronden van het Brussels afvalprobleem
2. Het Brussels Huurfront
3. Een richtplan voor de Brusselse oppervlaktewateren

BELEIDSACHTERGRONDEN VAN HET BRUSSELS AFVALPROBLEEM

Op 3 december jl. organiseerde BRAL in informatie-vergadering over het Brussels afvalprobleem. Tijdens de voorbije maand december kan dit probleem in verschillende gemeenten waargenomen worden als onwelriekend straatmeubilair. De regen en de koude hield het evenwel binnen de perken.

Inleider M. Vandenbussche, kabinetadviseur van Staatssecretaris Mevr. L. De Pauw - De Veen, wenste zijn inbreng te beperken tot de beleidsachtergronden van de problematiek. Voor de technische aspecten werd beroep gedaan op professor Bueckens (VUB) maar deze werd verhinderd door een studieopdracht in het buitenland.

Agglomeratieraad

Door de "Wet op de federaties en agglomeraties" ('71) kreeg de Agglomeratieraad Brussel een politieke en technische bevoegdheid inzake huisvuilophaling op agglomeratievlak. Ook het betrokken personeel behoort tot de Agglomeratieraad.

Met de voorlopige gewestvorming kwam er een voogdij-overheid, de minister of staatssecretaris van de Brusselse Executieve die een politieke verantwoordelijkheid kreeg toebedeeld op gewestelijk niveau.

In 1976 lanceerde de Agglomeratieraad het project van één grote verbrandingsoven, die zou moeten instaan voor de huisvuilverwerking van 1.500.000 inwoners. Dit inwonersaantal is natuurlijk overschat (het beantwoordt wel aan een streefdoel van het F.D.F.), maar rekening houdend met de bureau-afval aanvaardbaar.

De Agglomeratieraad belaste één wel bepaalde firma, SIOMAB, met een studie terzake, nml. voor de bouw van een verbrandingsoven.

Staatssecretaris Anciaux, die in '78 die politieke verantwoordelijkheid droeg inzake huisvuilverwerking, verzettede zich tegen dit megalomaan project, en ook tegen het feit dat er slechts één (franstalige) firma bij betrokken was. Hij stelt 4 kleinere ovens als alternatief.

Tijdens de overgangsregering Vanden Boeynants beslist het Minister-Comité op 30 januari '79 geld vrij te maken voor de bouw van één grote oven.

Op 2 februari keurt de Nationale Ministerraad unaniem het F.D.F.-project goed, maar Astrobel en l'Exluse komen er als onderaannemers bij.

Op 15 maart 1979 dient de Agglomeratieraad een subsidiedossier in, dat negatief wordt geadviseerd door Volksgezondheid en Openbare Werken, die vanaf dat ogenblik pas hun rol kunnen vervullen. Intussen heeft de Agglomeratieraad reeds een contract afgesloten met SIOMAB voor de bouw van 3 verbrandingsovens met als capaciteit 23 ton per uur, alsook voor de verantwoordelijkheid over de burgerlijke bouwkunde voor een vierde oven.

In mei '80 worden de begonnen werken stilgelegd. Staatssecretaris De Pauw - De Veen komt met een nieuw voorstel op tafel, nml. : de bouw van twee ovens om de problemen op korte termijn op te lossen (d.w.z. voor 7 -8 jaar) en dan bepalen wat er juist moet gebeuren rekening houdend met het inwonersaantal, mogelijk andere technische oplossingen, en een grotere selectieve ophaling. Verder dient onderzocht te worden hoe de vrijgekomen energie kan recuperereert worden hetzij voor elektriciteit hetzij voor stadsverwarming.

Dit voorstel zou een besparing van 300 miljoen inhouden.

Daarnaast zou de verbrandingsoven in Schaarbeek (SIPP) hersteld worden.

Hierover handelt momenteel de discussie. Echter hoe langer de beslissing wordt uitgesteld hoe minder er bespaard wordt, daar door het kontrakt van de Agglomeratieraad verhaalrekwesten moeten worden betaald aan SIOMAB.

Tijdens de vergadering werden toch een aantal technische aspecten aangestipt zoals : het niet voorzien van een sorteringsmechanisme aan de oven, rekuperatiemogelijkheden van de afval (metalen, plastic), de lokalisatie van de ovens in noorden en zuiden (met het oog op besparing vervoerskosten en arbeidsuren), het gebrek aan inzicht in de industriële afval zowel vast als vloeibaar, de probleemafval (ziekenhuizen, beton, ijzer). De technici blijken het inderdaad moeilijk te hebben om tot een eensgezinde en optimale oplossing te komen.

Toch wil BRAL meer inzicht krijgen in deze technische aangelegenheden en organiseert daarom een tweede informatievergadering.

Brussel krijgt verbrandingsoven

De agglomeratie Brussel mag op kosten van het Brusselse gewest een verbrandingsinstallatie voor huisvuil bouwen met twee ovens (plus één in reserve), wat overeenkomt met het volume huisvuil dat momenteel in de negentien gemeenten voorhanden is. Tegelijk zal de bestaande oven in Schaarbeek verbeterd worden.

Dit werd door staatssecretaris Lydia De Pauw te Brussel meegedeeld. De Pauw kante zich overigens bij deze gelegenheid heftig tegen de door het FDF aangevoerde beschuldiging als zou de ophoping van het huisvuil te Brussel te wijten zijn aan de weersin van Vlaamse zijde om het kontrakt tussen agglomeratie en de Franse firme SIOMAB te honoreren. De Pauw zei dat de kwalijke gang van dit dossier te wijten was aan „de inkompetentie, de slordigheid en de politieke onwil van de meerderheid in het agglomeratiecollege, gesteund door de FDF-verantwoordelijken”.

Uit een door haar voorganger (de liberaal De Winter) bij het studie bureau SOBEMAP bestelde studie is immers aan het licht gekomen dat in het huisvuildossier heel wat statistische gegevens ontbraken, dat de bestaande installaties voor huisvuilverbranding (Schaarbeek en Anderlecht) verwaarloosd werden, en dat het vervoer op een zeer on-ekonomische wijze werd georganiseerd. Het nieuwe projekt zal anderhalf miljard kosten en tegen einde 1983 in gebruik worden genomen.

NVDR. In feite betekent de door de Brusselse gewestregering (onder Degroeve) genomen beslissing inzake de verbrandingsoven de erkenning van een gewest Brussel dat ook in de toekomst tot de negentien gemeenten beperkt zal blijven. Onder impuls van het FDF bepleit de agglomeratie immers de bouw van installaties die aan de behoeften van een agglomeratie met anderhalf miljoen inwoners zouden kunnen voldoen, zijnde een Brussel dat tot ver in Vlaams-Brabant kon uitdeinen. Het FDF heeft met dit dossier dus een politieke nederlaag geleden (GF)

uit het Nieuwsblad van 24/12/80

In april 1978 sloegen een aantal actiegroepen, wetswinkels en welzijnsorganisaties de handen in elkaar om de bestaande huurwetgeving te onderzoeken en alternatieven te formuleren. Zo ontstond de Initiatiefgroep Huurwetgeving (I.G.H.). Sinds 1975 bestaan er immers tijdelijk huurwetten voor de privé-huursektor, en stilaan werden overal te lande huurders zich bewust van de nadelige gevolgen van dit systeem. De huurprijzen mogen niet stijgen boven een percentage dat jaarlijks door het Parlement wordt vastgelegd. Dat betekent echter nog niet dat de eigenaar automatisch de huurprijs mag opslaan met de jaarlijkse percentage : 7,5%, 5%, 4%, 5%,... 6%.

Wat gebeurt er bij een verandering van huurder ? Bepaalt het nieuwe huurkontraakt zomaar een hogere huurprijs ?

De eigenaar mag de huurder maar in bepaalde gevallen opzeggen. Welke zijn deze redenen en wanneer worden ze toegepast ?

Tenslotte bestaat er een regeling voor lasten en kosten, water, gas, elektriciteit en belastingen. Hoeveel mag de eigenaar aanrekenen ?

Dergelijke wetten en regelingen hebben maar zin als de gebruiker, de huurder ze kent en kan gebruiken.

De start van I.G.H. kwam juist op tijd want ongeveer op het zelfde ogenblik verscheen het "wetsontwerp Van Elslande" voor een nieuwe definitieve huurwet. Een alternatief antwoord werd meteen gegeven : de nieuwe huurwet moet opgebouwd worden op het principe RECHT OP WONEN, d.w.z. het recht te kunnen beschikken over een degelijke woning naar eigen keuze in een goede woonomgeving tegen een betaalbare prijs, en er ongestoord te kunnen blijven zolang men dit wenst. Door een regeringskrisis kreeg het I.G.H. ruim de tijd om na studiewerk en het opzetten van een ruimer overleg een brede basis te bewerkstelligen die het "Huurwetmanifest" onderschreef.

Een tweede "wetsontwerp Van Elslande" heeft er dan ook onder geleden. Samen met de franstaligen komt men tot de oprichting van een Nationaal Front voor het Recht op Wonen. Vanuit Vlaanderen werd er meer gestreefd naar een huurdersorganisatie, naar een analoge evolutie als de arbeidersbeweging. Dit bleef en blijft echter onmogelijk daar :

- het huurdersprobleem nog steeds individueel wordt ervaren;
- de huurders er niet dagelijks mee gekonfronteerd worden.

In de Brusselse agglomeratie bleef het gedurende die tijd opvallend kalm, niet tegenstaande begin '80 de nieuwe "Brusselse huisvestingscode" wordt voorgesteld (maar tot op heden nog niet werd goedgekeurd door het Parlement).

Nochtans zijn er redenen voldoende om tot koördinatie over te gaan :

- elk jaar verhuist ongeveer een derde van de Brusselse bevolking;
- onteigeningen voor openbaar nut volgen elkaar op;
- de gemeentelijke overheden volgen een beleid van sociale woningbouw waarbij het aantrekken van een kwalitatief betere bevolking primeert;
- ongeveer 40.000 woongelegenheden staan leeg.

Het "wetsontwerp Van der Poorten" voor een nieuwe huurwet zette een aantal Brusselse organisaties ertoe aan tot antwoord te dienen. Opmerkelijk genoeg struikelde de regering nog voor de eerste vergadering van het toekomstig Brussel Huurfront had plaatsgevonden.

Op initiatief van de Brusselse Buurtwerken en de Huurdersunie startte medio oktober dit front waarbij de Nationale Aktie voor Bestaanszekerheid, Bral, Buurtwerk De Kassei, SKR-St. Joost, A.P.S.K.W., Brusselse Welzijnsraad, Stichting Lodewijk De Roet, Masereelfonds, zich aansloten.

Dit voorlopig front oordeelde het wenselijk dat eerst zou gezocht worden naar medewerkers-vrij-

willigers die aan de onmiddellijke vragen kunnen beantwoorden, vanuit het oogpunt dat verschillende contactplaatsen, permanenties moeten georganiseerd worden. Daarom wordt een spoedkursus opgezet gespreid over twee voormiddagen. Daarnaast wordt voor hen die zich ruimer in de problematiek willen verdiepen een reeks van 8 studieavonden georganiseerd. Het programma van beide activiteiten vindt U ook in dit nummer.

Voor de eerst volgende maanden wordt gewerkt aan een eisenpakket voor de konkrete Brusselse situatie. Streefdatum is om tegen maart '81 hiermede naar buiten te treden.

HUURDERS EISEN:

WOONZEKERHEID, d.w.z. blijven wonen zolang **wij het willen**. Daarom **HUURKONTRAKTEN VAN ONBEPAALEN DUUR** waarbij de huisbaas slechts onder strikte voorwaarden kan opzeggen.

BETAALBARE HUURPRIJZEN, daarom : **PRIJSBLOKKERING** tot rechtvaardige basishuurprijzen officieel worden vastgelegd.

HERSTELPLICHT VOOR DE EIGENAAR, d.w.z. dat de huisbaas zijn wettelijke plichten moet nakomen. Daarom : **WETTELIJKE TOELATING OM HERSTELLINGEN OP ZIJN KOSTEN TE DOEN**.

MAATREGELEN TEGEN DISKRIMINATIE naar ras, overtuiging, gezinstoestand, enz. van de huurder.

OPNAME VAN HET RECHT OP WONEN IN DE GRONDWET !

HUURDERSBLAD

abonnement : 50fr. op rek.
068-0808430-59 van
Huurdersblad, Antwerpen

NIEUW!

verschijnt drie-maandelijks

Met artikels over:

- * uw rechten als huurder
- * hoe die rechten verdedigen
- * akties tegen uitdrijving, tegen onbillijke prijsstijgingen, voor degelijke herstellingen enz ... en met goede raad, juridisch advies en nuttige adressen voor huurders

BRUSSELS HUURFRONT, BRUSSELSE BUURTWERKEN, STICHTING-LODEWIJK DE RAET

De kapitaalcrachten verbeteren van jaar tot jaar hun huisvestingssituatie, de lagere klassen gaan er op achteruit. Het aantal ongezonde woningen neemt toe (Ongezonder/Verbeterbaar, Werkgroep Alternatieve Economie, Kritik, Leuven 1976).

Huisvesting is een fundamentele levensbehoefte. De bevrediging van deze behoefte is nog steeds onderworpen aan allerlei factoren waarop de huurder-bewoner vrijwel geen vat heeft: financiële draagkracht, immobielmarkt, het overheidsbeleid inzake ruimtelijke ordening en huisvesting, de 'goodwill' van de huisbaas.

Het is onaanvaardbaar dat het aanbod, de kwaliteit en de prijs van de woningen, en de woonzekerheid van de bewoners, louter bepaald worden door marktmechanismen. De overheid dient op zijn minst de negatieve gevolgen hiervan te bestrijden.

Dit streven naar een algemeen "recht op wonen" is politiek gezien een echt strijdtema geworden, ook in de ruimere context van een sociale stadsvernieuwing.

In deze strijd voor het recht op wonen is de verbetering van de positie van de huurder een belangrijk onderdeel.

Daarom organiseren de Brusselse Buurtwerken en het Brussels Huurfront in samenwerking met de Stichting-Lodewijk de Raet een cursus huurrecht voor mensen die deze huurdersstrijd mee-willen organiseren.

Programma

A. Inleiding

1. 19 januari 1981: Inleiding door A. Mertens

B. Woninghuur privé-huursektor

2. 26 januari 1981 : Duur van de huur. Opzeg. Einde van de huur.
3. 2 februari 1981 : De huurprijs. De kosten en lasten.
4. 9 februari 1981 : De rechten van huurder en verhuurder.
5. 16 februari 1981 : Evoluties op wetgevend vlak. Standpunten N.V.F.W.

C. Woninghuur sociale sektor (indien er reeds een nieuw huurstelsel voor Brussel is)

7. 2 maart 1981 : Toelatingsvoorwaarden. Prioriteiten. Rechten en Plichten van de huurder en de maatschappij.
8. 9 maart 1981 : Huurprijzen. Lasten en kosten.

Waar en wanneer ?

De studieavonden gaan telkens door op maandagavond om 19u30 in DE KRIEKELAAR, Gallaitstraat 78 te 1030 Brussel.

Inschrijving

100 fr. per deelnemer. Teksten tegen kostprijs. Te storten op rekeningnummer 091-0017433-02 van de Stichting Lodewijk de Raet, Liedtsstraat 27-29 te 1030 Brussel met vermelding "Rechten van de huurder".

Voor wie ?

Voor personen die zich grondig willen informeren over de bestaande huurwetgeving : buurtwerkers, juristen, vrijwilligers... . Na deze cursus zullen ze in staat zijn in hun buurt huurpermanenties te verzorgen.

RICHTPLAN

SANERING VAN DE OPPERVLAKTEWATEREN IN DE BRUSSELE ZONE

Het stemt enigzins tot nadenken dat het afgelopen jaar praktisch geen aandacht werd besteed aan een richtplan dat er naar streeft een herhaaldelijk terugkomende specifieke Brusselse problematiek op te lossen, namelijk deze van de oppervlakte wateren, de overstromingen en de waterzuivering.

Begrijpelijk enigzins omdat er niet zoveel oppervlaktewateren zijn en slechts een beperkt aantal wijken met overstromingen worden gekonfronteerd, onbegrijpelijk omdat de Brusselse bevolking toch voor het probleem van waterzuivering wordt gesteld. Nochtans oordeelde de Bestuursafdeling voor de Sanitaire Bouwkunde van het Ministerie van Volksgezondheid en Leefmilieu het noodzakelijk een richtplan op te stellen voor de sanering van de oppervlaktewateren in de Brusselse zone. Met deze zone wordt het Zennebekken bedoeld.

Aanzet tot dit richtplan was het Prioritair Investerings (Infrastructuur) Programma (P.I.P.) ten tijde van Minister Mathot (ex-Minister van Openbare Werken). Voor ingewijden draagt dit programma dan ook de naam van deze Minister. Het P.I.P. slaat op de realisatie van ontwateringswerken te Antwerpen, Gent, aan de Kust en aan het Zennebekken.

Hierdoor werd o.a. een belangrijk budget ter beschikking van de Minister van Volksgezondheid (nationale bevoegdheid) gesteld, voor werken ter bestrijding van overstromingen.

Het richtplan voor de Brusselse zone is een beleidsplan die de werken in het kader van het P.I.P. en de waterzuivering coördineert. Voor deze Brusselse zone werd voor 1978 86 miljoen voorzien, 1030 miljoen in 1979 en 884 miljoen in 1980. Uit wel ingelichte bron weten wij dat deze ver van opgebruikt zijn en men voor 1981 nog zonder financiële moeilijkheden zal zitten, daar het niet opgebruikt budget overgeheveld wordt.

Noodzakelijk te vermelden is dat elk dossier dat betrekking heeft op het P.I.P. moet goedgekeurd worden door het Ministerieel Comité voor Economische en Sociale Coördinatie.

De werken voor de waterzuivering (geregionaliseerde materie) bedrijven de nieuw aan te leggen kollektoren en zuiveringsinstallatie. Deze werken behoren niet tot het P.I.P. maar komen wel in aanmerking voor een toelage van 100% door de Brusselse bevoegde minister.

Alvorens over te gaan tot de inhoud van dit richtplan dient gezegd dat richtplan werd goedgekeurd door de Brusselse Executieve op 28 april 1980.

RICHTPLAN

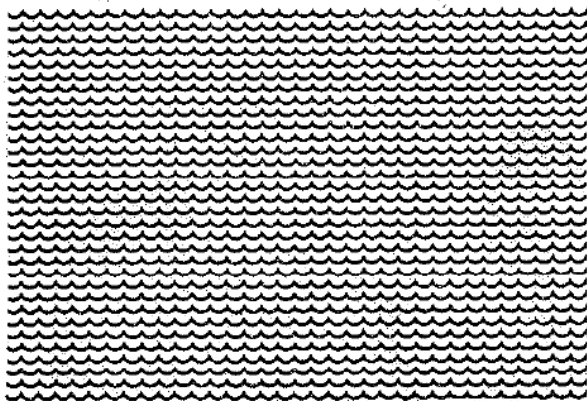
SANERING VAN DE OPPERVLAKTEWATEREN

I. Basisbeginselen van het richtplan

Het richtplan steunt op volgende algemene (basis)beginselen :

1. De natuurlijke wateren

- a. Natuurlijke waterlopen worden beschermd, en er wordt naar gestreeft ze te scheiden van de rioleringen, en tenslotte wordt elke nieuwe overwelling en rechttrekking verboden;
- b. de bestaande vijvers worden beschermd;
- c. overstromingen worden bestreden door enerzijds een voor de normale droogwederafvoer nodige adequate kalibrering van de waterlopen, en anderzijds door noodzakelijke wachtvijvers aan te leggen of te onderhouden voor de wateraanwas;
- d. de lozing van hoogwaterdebiet voor waterlopen of overloop van een vijver in een riolering wordt verboden;
- e. voldoening gevende opvanginstallaties worden voorzien om drainerings- en onwederwater op te vangen om deze daarna in een waterloop te lozen;
- f. de aanplanting van hoogstammige bomen op minder dan 10 meter afstand van waterlopen of vijvers worden vermeden.

2. Het rioolwater

- a. in de mate van het mogelijke dient de verdunning door natuurlijke wateren te worden beperkt om zo mogelijk een normaal zuiveringsrendement te verzekeren om dan de investerings- en uitbatingskosten van de zuivering te verminderen.
- b. om afzettingen, gistingen, verstoppingen en overdreven onderhoudswang te vermijden dient voldoende hellingen gegeven te worden aan de rioleringen en de kollektoren, waarbij tevens de overdreven kostprijs voor het vervoer over lange afstand om het water te kunnen zuiveren in rekening wordt gebracht;
- c. onwederwaters moeten overgestort worden van kollektor naar waterloop.
Hierbij wordt gedacht om indien nodig bergingskollektoren en verzamelbekkens met gravitaire afloop aan te leggen.

3. Het industrieel afvalwater

- Er wordt naar gestreefd dat de lozingsvergunningsvoorwaarden een goede werking van het zuiveringsproces mogelijk moeten maken, en bovendien mogen zij geen beperking vormen van de gebruiksmogelijkheden van het slib.
- Er wordt toegezien op de naleving van de lozingsvergunningsvoorwaarden.

Het richtplan stelt een aantal werken voor (zie verder), maar oordeelt dat deze werken enkel efficiënt zullen zijn indien de waterkwaliteit van de Zenne en van het kanaal Brussel-Charleroi bevredigend is stroomopwaarts in de Brusselse agglomeratie. Daarom wordt een zuiveringsplan voor het stroomopwaarts Zennebekken in bijlage 2 en 3 gevoegd.

Voor wat het Waalse Gewest betreft dienen hiervoor werken uitgevoerd te worden in de bekkens van de Samme (in Seneffe), la Thisnes (in Nivelles), le Hain (te Braine l'Alleud) de Zenne zelf (in Soignies, Braine-le Comte, Tubize en Clabecq) voor een totaal bedrag van 1,340 miljard frank.

De uitvoering van deze werken wordt voorzien tussen 1982 en 1984.

Voor wat het Vlaamse Gewest betreft dienen hiervoor werken uitgevoerd te worden in het Zennebekken te Halle, Alseberg, Sint-Pieters-Leeuw en Lot, voor een totaal bedrag van 722 miljoen.

De realisatie van deze werken wordt voorzien tussen 1981 en 1986.

Aangaande de waterzuivering wordt de Brusselse agglomeratie en omgeving verdeeld in een noordelijke en een zuidelijke hoofdsektor.

Tot de zuidelijke sektor behoren de volgende waterlopen : Verrewinkelbeek, de Molenbeek, de Ukkelbeek, de Broekbeek en de Pedebeek.

De Zuunbeek en Vogelzangbeek worden volgens dit richtplan afgescheiden van deze zuiveringssektor.

Tot de noordelijke sektor behoren : de Paruck, de Drootbeek, de Molenbeek, de Maelbeek, de Woluwe en de Zenne zelf vanaf het Zuid-station.

Het richtplan stelt wat betreft deze bekkens noodzakelijke infrastructuurwerken voorop. We volgen hiervoor het richtplan en schetsen de vooropgestelde werken.

II. Het zuidelijk gedeelte

1. De Verrewinkelbeek

- De bouw van een kollektor die de waterloop beschermt en de afvalwaters van de gemeenten St. Genesius-Rode, Ukkel en Linkebeek tot aan de Alsebergse steenweg afvoert.

- Vanaf deze Alsebergse Steenweg moet de Verrewinkelbeek gescheiden worden van de bestaande kollektor en moet een gedeelte opnieuw in open bedding worden aangelegd.

De Verrewinkelbeek vloeit dan daarna in de Zenne, op het grondgebied van Drogenbos.

2. De Molenbeek

Deze beek blijkt een belangrijk debiet te hebben, en moet daarom gescheiden worden van de bestaande kollektor aan de St. Jobssesteenweg. Zo nodig worden er langs deze waterloop wachtvijvers gebouwd, waarmede wordt gesteld dat de vijver aan het Papekasteel zal worden aangepast.

3. Ukkelbeek

Deze beek voert het water van de bronnen van de Defrélaan af en voedt daardoor de vijver aan de Stallestraat.

Daarom wordt gesteld dat deze beek stroomafwaarts moet gescheiden worden van de riool van de Stallestraat.

Op de plaats waar de Molenbeek en Ukkelbeek samenvloeien wordt een wachtvijver aangelegd om het probleem van de Gilsonstraat (Drogenbos) inzake overstromingen op te lossen.

Maar inzake waterzuivering dienen vooreerst werken uitgevoerd te worden van een kollektor op het grondgebied van de gemeente Drogenbos, waardoor het rioolwater van Ruisbroek en Drogenbos wordt opgenomen.

Vervolgens nog een kollektor op het grondgebied van Ukkel om het rioolwater van de geplande Verrewinkelbeek-kollektor en van de twee bestaande Ukkelse kollektoren te kunnen opnemen.

Beide kollektoren komen samen op de steenweg op Ruisbroek aan de grens met Vorst. Vandaar wordt het water afgevoerd naar een zuiveringsinstallatie gelegen aan de Stationsstraat te Vorst.

In de eerste fase worden de afvalwaters van St. Genesius-Rode, Linkebeek, Drogenbos, Ruisbroek, Ukkel en het zuidelijk gedeelte van Vorst gezuiverd.

Voor een tweede fase wordt een kollektor gebouwd die de afvalwaters van St. Gillis, Anderlecht, en het overige gedeelte van Vorst naar de zuiveringsinstallatie voert. Tot slot wordt nog een afvoerleiding voorzien om het gezuiverde water naar de Zenne af te voeren.

4. De Zuunbeek en de Vogelzangbeek

Dit bekken ligt volledig in het Vlaamse Gewest, met uitzondering van het Noorden van de Vogelzangbeek dat op Anderlecht gelegen is.

In Anderlecht bestaat een zuiveringsinstallatie ten behoeve van het Erasmusziekenhuis. Deze installatie zou later eveneens voor de zuivering kunnen instaan van de afvalwaters van de geplande industriezone ten noorden van de Lenniksebaan.

5. Broekbeek en Pedebeek

De vallei van de Broekbeek kent overstromingen. Deze zijn te wijten aan de bevolkingsaan groei van Dilbeek, aan de afvloeiwaters van de grote ring, en aan het feit dat de stroomafwaarts gelegen kollektor (in Anderlecht) onvoldoende is om de hoge waterstand af te voeren. Om de overstromingen tegen te gaan wordt een wachtvijver aangelegd op Dilbeeks grondgebied en worden de waters van de Broekstraat afgeleid naar de Neerpedebeek.

Het Dilbeeks afvalwater zal via een kollektor, parrallel met de Broekbeek aan te leggen, afgevoerd en aangesloten worden op de kollektor van Anderlecht. Een nog in uitvoering zijnde studie moet uitwijzen of dit afvalwater gezuiverd zal worden in de installatie van het noorden of deze van het zuiden.

Voor de Pedevallei moet het afvalwater van Dilbeek in deze gemeente zelf worden gezuiverd alvorens in de Neerpedebeek terecht te komen. Reden hiervoor is de overdreven kostprijs voor de aanleg van een kollektor noodzakelijk om riolen van Dilbeek aan te sluiten op de bestaande riool van Anderlecht. Er wordt dan ook een zuiveringsinstallatie gebouwd.

Indien het nodig mocht blijken wordt er een wachtvijver gebouwd daar waar de afgeleide Broekbeek en de Neerpedebeek samenvloeien. Vooralsnog funktioneren de vijvers van Schepdaal en Itterbeek als wachtvijver om elke overstroming stroomafwaarts te voorkomen.

Het water van de Neerpedebeek, de Broekbeek en de overloop van de vijvers van Anderlecht worden langs een te bouwen leiding tussen deze vijverzone en de AA-sluis naar het kanaal gevoerd.

III. Het noordelijk gedeelte

De Paruckbeek

Het water van dit bekken zal worden afgevoerd langs een nieuwe kollektor gaande van het Saincteletteplein tot aan de J. de Troozsquare.

De Drootbeek

Het water van deze beek wordt aangesloten op de voorziene kollektor die begint aan de J. de Troozsquare in de richting van de Budabrug.

De Molenbeek

De werken die de Molenbeek en zijn zijbekken scheiden van het rioolwater worden voortgezet. Dit betekent o.a. : de bouw van een wachtvijver, de scheiding van de Molenbeek en de riool op het grondgebied van Dilbeek, en tussen de Koning Albertlaan en de spoorweg de bouw van een tweede doorgang onder de spoorweg en het bestaande autowegenknooppunt, de drainering van het kerkhof van Ganshoren, de aanpassing van de waterloop, de aanleg van een ornitologisch reser-

vaat langs de waterloop, de scheiding van de Maalbeek en de rioolwaters in de zone van de verkeerswisselaar van Groot-Bijgaarden met aansluiting op de Molenbeek en de oprichting van de noodzakelijke wachtvijvers zoals te Anderlecht, de aanpassing van de Molenbeek in de doorgang door het Koning Boudewijnpark tot aan de De Smet-de Naeyerlaan en tot slot, afhankelijk van de resultaten van een voorstudie, de aansluiting van het water van de Molenbeek.

Op het kanaal, dit eventueel langs de vijvers van Laken waarvan de Molenbeek de natuurlijke voeding was. Op de linkeroever van het kanaal wordt de bestaande kollektor van het bekken van de Molenbeek samengevoegd met de kollektor van het bekken van de Paruck en de Drootbeek en verlengd tot aan de zuiveringsinstallatie na doorgang onder het kanaal.

Al de afvalwaters stroomafwaarts het koninklijk domein van Laken langs de linker kanaaloever worden eveneens op deze kollektor aangesloten. De nodige pompinstallaties worden voorzien om een voldoende helling van de kollektor te verzekeren.

Het stadscentrum

De grote afvoerleiding die al het afvalwater vanaf het Zuidstation naar de brug van Buda evakueert ligt langs de oude Zenne-bedding. Deze afvoerleiding heeft onvoldoende helling en de noodzakelijke werken om hieraan te verhelpen zullen later uitgevoerd worden.

De Maelbeek

Hiervoor stelt het richtplan dat de eigenaar van de huizen in de Graystraat ertoe moeten aangezet worden de aansluiting van hun woning op de riool met een anti-terugslagsysteem uit te rusten. Een studie van het knooppunt van het Jourdanplein moet de middelen bepalen om de afvoer van het water afkomstig van de Graystraat te verbeteren.

In de Generaal de Gaullelaan kan een kollektor voor de berging van het water voorzien worden.

Het bekken van de Broebelaar, een bijrivier van de Maalbeek, werd blijkbaar nooit bestudeerd. Het richtplan stelt daarom dat een voorstudie dient gemaakt te worden om de afvoer van dit bekken te verbeteren.

Voor de aanpassing van de riolen aan het Prinses Elisabethplein en de verbindingen tussen de vallei van de Maalbeek, de grote afvoerleiding en de Zenne (overlopen) moeten het voorwerp uitmaken van een studie, zowel voorwat het debiet als wat de kwaliteit van het water bij regenweder betreft.

Het richtplan houdt rekening met een mogelijke inplanting van de zuiveringsinstallatie op het terrein van het vormingsstation van de N.M.E.S.

Inmiddels werd in de Brusselse Executieve beslist dat deze Z.I. zal opgericht worden op gronden langsheen de Zenne nabij de uitmonding van de grote afvoerriool van het stadscentrum.(n.v.d.r.)

De Woluwebeek

Bij het opstellen van het richtplan wachtte men nog op het resultaat van de studie over de werken die in deze Woluwe-vallei moeten uitgevoerd worden en die zal uitmaken welke werken dienen gerealiseerd te worden.

Vandaar dat het richtplan stelt dat een bijzonder richtplan zal worden opgesteld binnen de 6 maanden na de gevolgtrekking van deze studie. Dit is nog niet gebeurd, t.t.z. de studie werd negatief geadviseerd door de Dienst van de Sanitaire bouwkunde.

Tot slot handeld het richtplan over de verantwoordelijke overheden, het Vlaamse en het Brusselse gewest, die moeten tussenkomen voor wat de subsidiering betreft.

Hiervoor wordt van beide gewesten een deskundige aangesteld die door één enkele overeenkomst worden belast om samen het aandeel van de kosten voor te stellen.

Ook de slotzin vraagt de nodige aandacht. Het richtplan stelt namelijk dat een lijst moet worden opgemaakt van de vijvers met hun karakteristieken en dat deze lijst bewaard wordt bij het Bestuur Sanitaire Bouwkunde. Wat de problemen betreffende de industriële verontreiniging oordeelt het richt-

plan dat er een dienst informatie ermee belast moet worden de gegevens hieromtrent in de computer van Volksgezondheid te verwerken.

Het richtplan bevat vijf bijlagen namelijk : de basisbeginselen, een zuiveringsprogramma voor het Zennebekken in het Waals en in het Vlaams gewest stroomopwaarts Brussel, een verantwoording van de bouw van een zuiveringsinstallatie in de zone Zuid, en tot slot een kostenverdeling rekening houdend met de bevoegdheden van de betrokken gewesten voor de vermelde werken.

PERSONALIA

Op 31 december '80 verlieten volgende B.T.K.-medewerkers de Bral-kring: Linda De Donder, Patrick De Jonghe, Marianne Peeters en Luk Van Oudenhove. In november reeds vertrok Marleen Vaeremans.

De Algemene Vergadering van BRAL dankt deze personen voor hun inzet tot de uitbouw van de leefmilieu-werking, en drukt de wens uit dat zij een gepaste werkring zullen vinden.

Met deze loopt dan ook het BRAL B.T.K.-projekt "Gewestplan en stadsvernieuwing" ten einde. Er werd geen nieuw projekt aangevraagd.

Op 17 december besliste de Algemene Vergadering B.T.K.-medewerkster H. Geens in vaste dienst aan te nemen vanaf 2 januari '81. De klemtoneel van haar opdracht ligt op de sociale stadsvernieuwingskampagne.

AANDACHT: de jaarlijkse statutaire Algemene Vergadering van BRAL heeft plaats op vrijdag 6 februari om 19uur 30, in de Oude Graanmarkt nr. 5